

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 214/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. Ľ. K., Ď., zastúpenej advokátom JUDr. P. Č., P., ktorou namieta porušenie bližšie neoznačených práv podľa *Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd* rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 9 C/9/2011 z 24. októbra 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15 CoPr/2/2011 z 11. apríla 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. Ľ. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. februára 2013 doručená sťažnosť Mgr. Ľ. K., Ď. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. P. Č., P., ktorou namieta porušenie bližšie neoznačených práv podľa *Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd* (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 C/9/2011 z 24. októbra 2011 a rozsudkom

Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 CoPr/2/2011 z 11. apríla 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa domáhala žalobou doručenou okresnému súdu 31. januára 2011 určenia neplatnosti výpovede a určenia, že jej štátnozamestnanecký pomer trvá.

O tejto žalobe rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 9 C/9/2011-79 z 24. októbra 2011 tak, že ju zamietol. Sťažovateľka podala proti tomuto rozsudku odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 15 CoPr/2/2011-102 z 11. apríla 2012 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza:

„Úvodom je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že vyššie špecifikovanými právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami súdov, podľa názoru mandantky, bol porušený zákon a ochrana jej práv a zákonom chránených záujmov zakotvených, či už v Ústave Slovenskej republiky, resp. v Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd súvisiacej právnej úprave priamo vyžaduje, aby generálny prokurátor Slovenskej republiky podal proti vyššie špecifikovaným rozhodnutiam súdov mimoriadne dovolanie, nakoľko nie je možné ochranu práv a oprávnených záujmov mandantky dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.“

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej poukazuje na ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), dohovoru, zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a Zákonníka práce. Poukazuje tiež na skutkové okolnosti predmetného prípadu a podrobnejšie uvádza svoju právnu argumentáciu týkajúcu sa tejto veci.

Sťažovateľka v sťažnosti poznamenáva, že podala podnet Generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky na podanie mimoriadneho dovolania. V tejto súvislosti uvádza:

„Práve vychádzajúc z uvedených skutočností máme za to, že sú dané dôvody pre podanie mimoriadneho dovolania v súlade s ustanovením § 243e ods. 1, § 243f ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, nakoľko napriek tomu, že súdy v podstate objektívne zistili skutkový stav, na základe takto zisteného stavu dospeli k nesprávnemu právnenému posúdeniu veci a nesprávnym právnym záverom.

S poukazom na uvedené dôvody a právne hodnotenie sme podaním zo dňa 28. 05. 2012 podali generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiu Okresného súdu Prešov zo dňa 24. 10. 2011, č. k. 9C 9/2011-79 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 11. 04. 2012, č. k. 15CoPr 2/2011-102.

Krajská prokuratúra P. podaním zo dňa 28. 06. 2012, sp. zn. Kc 125/12 - 4 po právnom zhodnotení predmetnej právnej veci vyslovila názor, že považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za zákonné a samotný podnet na podanie mimoriadneho dovolania za nedôvodný.

Mandantka po oboznámení sa s predmetným rozhodnutím, uvedené pokladá za neobjektívne a uvedeným rozhodnutím ním prezentovaný právny názor pokladá za neobjektívny a nezákonný. V podaní, ktoré je prílohou vyslovuje vážne pochybnosti o objektívnosti pracovníkov prokuratúry v P. a z uvedeného dôvodu žiada, aby jej podnet bol preskúmaný prokuratúrou iného kraja Slovenskej republiky.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... Rozhodnutím Okresného súdu Prešov zo dňa 24. 10. 2011, č. k. 9C 9/2011-79 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 11. 04. 2012, č. k. 15CoPr 2/2011-102 došlo k porušeniu Ústavných práv a práv vyplývajúcich Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Mgr. E. K.

... Mgr. E. K. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia ktorú je Krajský súd v Prešove povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.1 K namietanému porušeniu bližšie neoznačených práv podľa dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 9 C/9/2011 z 24. októbra 2011

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd

nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Zo sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka v tejto časti namieta porušenie bližšie neoznačených práv podľa dohovoru rozsudkom okresného súdu z 24. októbra 2011. Proti namietanému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie podľa § 201 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 15 CoPr/2/2011-102 z 11. apríla 2012 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Právomoc krajského súdu, ktorú uplatnil pri rozhodnutí o odvolaní sťažovateľky proti napadnutému rozsudku okresného súdu, vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu bližšie neoznačených práv podľa dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 15 CoPr/2/2011 z 11. apríla 2012

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažovateľka namieta porušenie bližšie neoznačených práv podľa dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 15 CoPr/2/2011 z 11. apríla 2012.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Ustanovenie § 243e ods. 1 OSP neukladá totiž povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora Slovenskej republiky rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie (táto voľná úvaha je vylúčená iba v prípade, že zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 19/01, IV. ÚS 217/2011).

Ústavný súd preto konštatuje, že plynutie dvojmesačnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde začalo právoplatnosťou namietaného rozsudku krajského súdu z 11. apríla 2012, a nie až dňom doručenia prípisu, ktorým došlo k vybaveniu podnetu sťažovateľky na podanie mimoriadneho dovolania. Samotné podanie podnetu v prípade jeho nevyhovenia generálnym prokurátorom Slovenskej republiky nie je totiž účinným právnym prostriedkom, ktorý právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje každej osobe na ochranu jej základných práv alebo slobôd. Samotný podnet na podanie mimoriadneho dovolania nie je teda iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľka v zmysle § 53

ods. 1 zákona o ústavnom súde povinná vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že z jeho zistení vyplýva, že namietaný rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 17. apríla 2012, pričom sťažovateľka podala sťažnosť na poštovú prepravu 6. februára 2013, t. j. zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. apríla 2013